



Pasaullnēs fantastikas Aukso fondas



Allan Dean Foster

# NAŠLAIČIO ŽVAIGŽDĒ



eridas

**Allan Dean Foster**  
**NAŠLAIČIO ŽVAIGŽDĒ**

Mokslinis fantastinis romanas

Kai šlykščiomis machinacijomis besiverčiantis komersantas Čalis mesteli užuominą apie Flinkso tėvus, kurių jaunuolis niekuomet nepažinojo, Flinksas nusprendžia nors šį tą išsiaiškinti apie savąją praeitį. Tačiau besivaikydamas po visą Galaktiką bjaurųjį komersantą, vaikiną nė neįtaria, į kokius siaubingus Čalio ruošiamus spąstus gali pakliūti jis pats ir visa žmonija.

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ  
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

183 tomas Serija įkurta 1990 m.

Allan Dean Foster - ORPHAN'S STAR

New York, Bantam books, 1985

Copyright © by Allan Dean Foster, 1985

Cover art copyright © by Tim White, 1977

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2000

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

## ***Pirmas skyrius***

- Žiūrėk, kur rioglinies, kvote!

Komersantas perliejo žvilgsniu žvalų gelsvaodį jaunuolį ir suvaidino ištisą spektaklį besitaisydamas bemaž nė neissipešusius drabužius.

- Prašau atleisti, kilmingasis sere, - mandagiai atsakė jaunikaitis. - Aš nepastebėjau jūsų spūstyje.

Jis sakė tiesą ir kartu melavo. Flinksas nepamatė pasipūtėlio verslininko, tačiau jis pajuto to žmogaus karingumą dar prieš keletą sekundžių iki šiam pasukant iš kelio ir tyčia išprovokuojant susidūrimą.

Nors menkai išstudijuoti jo sugebėjimai prieš keletą mėnesių gerokai praturtėjo susitikimo su Krangu dėka - su tuo šurpiu pusiau protingu ginklu, sukurtu jau išnykusių galaktikos šeiminių tar-aimų, - visgi jie liko tokie pat nepastovūs, kaip ir anksčiau. O atlikinėdami organinio katalizatoriaus kolosaliajam įrenginiui vaidmenį jie abu su Pipu tik per plauką išliko gyvi. Bet jiedu išliko, ir jis pasikeitė, nors kol kas dar nė pats neperprato savo pokyčių.

Pastaruoju metu jis pastebėjo, kad vieną aki-

mirką gali užfiksuoti paties rūmuose sėdinčio Dralaro karaliaus mintis, tuo tarpu kitą - netgi mintys tų, kurie stovėjo visai čia pat, jam tapdavo neprieinamos labiau nei stropiai saugomo elgetos krepšio turinys. Dėl to kildavo daugybė neaiškumų, ir Flinksas dažnai keikė šį talentą, kadangi pastarojo kaprizingumas neleisdavo jam atrasti psichinės pusiausvyros. Jis jautėsi tarytum raitelis, iš paskutiniųjų įsikirtęs į pašėlusios kumelės karčius, besistengiantis išsilaikyti ir tuo pat metu sutramdyti siautėjantį ristūną.

Jis pasuko į šoną norėdamas apeiti besiplaikstantį pilvūzą, bet tasai užtvėrė kelią.

- Vaikus reikia mokyti pagarbos vyresniesiems,
- išsiviepe komersantas, akivaizdžiai nepritariantis Flinkso nuomonei, kad incidentas jau užglostytas.

Flinksas pajuto susierzinimą šio tipo smegenyse ir paieškojo giliau. Jis aptiko neryškių užuominų apie šį rytą sužlugusį stambų sandėrį. Jos paaiškino žmogėno pyktį bei norą susirasti ką nors, ant ko galėtų išlieti įniršį. Kol Flinksas svarstė apie šį atradimą, tipas surengė grandiozinį vaidinimą atsiraitodamas rankoves ir demonstruodamas masyvias savo rankas. Tačiau jo susierzinimas ištirpo nuo smalsių pro šalį plūstančios prekiautojų, elgetų, amatininkų minios žvilgsnių, kai

visi jie ėmė lėtinti žingsnį ir juosti juodu nedideliu sūkuriu nesibaigiančiame Dralaro turgaus uragane.

- Aš juk sakiau, kad apgailestauju! - įtemptai pakartojo Flinksas.

- Kur jau ne. Manau, man teks tave šiek tiek...

Komersantas sustojo pusiaukelėje, grėsmingas kumštis ūmai sustingo ore. Jo veidas staiga išblyško, o akys lipte prilipo prie Flinkso peties.

Iš po laisvų jaunuolio apsiausto klosčių kažkokiu būdu išniro galva. Dabar ji apžiūrinėjo komersantą ramiu ne mirksinčiu žvilgsniu, įkūnijančiu iš kitos planetos atkeliavusią mirtį, sustingusio metano aromata ir šaltį. Pati galva buvo mažutė ir nedarė didelio įspūdžio, žvynuota, be jokios abejonės, priklausanti reptilijai. Paskui padaras išlindo dar labiau, ir paaiškėjo, kad galva sujungta su ilgu cilindrišku kūnu. Tingiai suplazdendami išsiskleidė du plėviniai sparnai.

- Atleiskite, - išgirdo tylų savo balsą komersantas, - įvyko klaida... iš tikrųjų aš pats buvau kaltas.

Jis kaltai nusišypsojo, dirstelėjo į kairę, į dešinę. Susirinkusio būrelio žmonių akys abejingai žvelgė į jį.

Buvo įdomu stebėti, kaip tipas tarytum ištirpo

žiūrovų sienoje. Jie prarijo jį taip godžiai ir vikriai, kaip jūros ešeris praryja romią lėtapedę žuvelę. Paskui sustingusios gretos vėl įsiliejo į nesibai-giantį žmonių srautą.

Flinksas atsipalaidavo ir ištiesęs ranką pakasė oda aptrauktą skrajojančio gyvačiuko pasmakrę. "Nurimk, Pipai, - šnipštelėjo jis siūsdamas bičiu-liui mintis apie šiltus, malonius, atpalaiduojančius dalykus. - Čia tik menkniekis, viskas jau sutvar-kyta".

Nurimęs mini drakoniukas šnypščiamai sušvilpė ir šmurkštelėjo atgal po apsiausto klostėmis pri-glausdamas prie kūno suskleistus plėvinius spar-nus. Komersantas iškart atpažino reptiliją. Nema-žai apkeliavęs žmogus žinojo, kad Alaspino miniatiūrinio drakono nuodams nėra atrasta jokių prešnuodžių.

- Galbūt jis pats gavo pamoką, kurią norėjo skirti mums, - pasakė Flinksas. - Ką pasakysi, jei mudu užeisime pas Simą Bobausį, užsisakysim alaus ir keletą sūdytų džiuvėsėlių tau? Ar norė-tum jų, summm?

Gyvačiukas pritariamai summmtelėjo atsakyda-mas.

Minioje beveik nematomas nemalonios išvaiz-dos riebus ponas padėjo patenkintam juvelyrui

ir įsikišo kišenėn abejingai įsigytą pirkinį, kurio reikėjo tik tam, kad nuslėptų tikrąjį atėjimo čionai tikslą.

Jam iš šonų stovėjo du vyrai. Vienas buvo nedidukas, sulaižytas plaukais, o jo veidas priminė šlapio šeško snukį. Antrasis demonstravo galvanizuoto broilerio liemenį ir tik pusę veido. Vienintelė jo akis be atvangos trukčiojo, kai jis žiūrėjo į nutolstančią Flinkso figūrėlę, tuo tarpu mažasis jo bendrakeleivis karštai kreipėsi į miniatiūrinio auksinio perlais puošto pianino pirkėją:

- Ar jūs matėte to vaikiną veido išraišką, Čali? - paklausė jis storulio. - Toji gyvatė - liepsnojanti mirtis. Mums nebuvo pranešta apie ką nors panašaus. Tasai stambuolis idiotas išgelbėjo ne tik savo kailį, bet ir manąjį bei Nangerio.

Vienakis linktelėjo:

- Taip, jums reikės susirasti kitus šio nešvaraus darbo vykdytojus.

Mažasis jo bičiulis atrodė absoliučiai pritariantis tokiai nuomonei.

Storulis komersantas liko visiškai ramus, jis pasikasė vieną iš daugybės pasmakrių ir tarė:

- Argi aš nebuvaу dosnus? Kadangi jus abu nuolatos išlaikau, iš principo nesu nieko judviem skolingas už šią užduotį. Bet jeigu jums rūpi gauti

daugiau pinigų...

Susilaižęs šeškas papurtė galvą:

- Jūs galite nusipirkti mano paslaugas, Čali, bet ne mano gyvybę. Ar jūs žinote, kas nutiks, jei tos gyvatės nuodų pateks į akis? Jokie žinomi priešnuodžiai neišgelbės, po šešiasdešimties sekundžių ištiks garantuota mirtis.

Jis paspyrė žvirgždą bei purvą po kojomis, vis dar drėgnus nuo reguliaraus rytinio lietaus.

- Ne, šis darbas ne man ir ne Nangeriui.

- Faktas, - rimtai pritarė vienakis tipas. Jis nusičiaudėjo ir linktelėjo nutolstančio jaunuolio pusėn. - Kam jums apskritai prireikė to vaikinuko? Jis neturtingas, nėra stiprus ir ne itin gražus.

- Mane domina jo galva, o ne kūnas, - atsiduso Čalis, - šis reikalas susijęs su mano malonumais. - Pūškuodamas it pradurta pagalvė storulis nusiavedė juos per šūkalojančią, bruzdančią minią. Žmonės, tranksai ir tuzino kitų komercinių rasių atstovai lengvai it ištepti alyva slydo aplink juos ir pro juos, visi užsiėmę svarbiais reikalais.

- Dėl to kaltas mano jano akmuo. Jis kelia man nuobodulį.

Mažaūgio veide atsispindėjo pasišlykštėjimas.

- Kaip gali nuobodžiauti žmogus, kuris yra toks



turtingas, jog pajėgia įsigyti jano akmenį?

- O-o... Bet aš ėmiau nuobodžiauti, brangusis Noli, ėmiau nuobodžiauti.

Nangeris šyptelėjo puse lūpų:

- Kokios problemos, Čali? Jums pritrūko vaizduotės? - Jis nusijuokė trumpu, skardžiu, lojančiu juoku.

Čalis šyptelėjo žvelgdamas į jį:

- Nemanau, Nangeri, bet mano smegenys, atrodo, nesugeba pagaminti tos tikslios, detalios terpės, kokios reikia kristalui. Todėl man reikia pagalbos. Štai dėl to aš per pastaruosius mėnesius taip plūkiausi ieškodamas tinkamo mentoadepto, stengdamasis rasti pagalbines smegenis, kurių reikia kristalo valdymui. Aš sumokėjau krūvą pinigų už reikiamą informaciją, - užbaigė jis linktelėdamas pažįstamam aukštam asiriečiui. Paukštiškasis atsakydamas taukštelėjo snapu, linktelėjo grakščiu stručio kaklu, kurio dėka jo figūra išsiskyrė iš bendros masės, ir linguodamas tvirtai nusiyrė toliau.

Nangeris sustojo nusipirkti pyrago gabalėlio; jiems patraukus toliau Čalis tęsė savo paaikškinimą.

- Taigi suprantate, dėl ko man reikia to vyruko? Dabar Nolis prabilo susierzinęs:

- O kodėl jo paprasčiausiai nepasisamdžius? Gal jis sudalyvautų savanoriškai?

Čalio veide atsispindėjo abejonė.

- Ne, manau, kad tokia taktika būtų neveiksminga, brangusis Noli. Juk tau žinomos kai kurios mano fantazijos? - Staiga jo balsas pasidarė nežmoniškai ramus ir tuščias. - Ar tu dalyvautum savanoriškai?

Nolis nukreipė akis nuo ūmai gąsdinančiais tapusių vyzdžių ir, nepaisydamas savos praeities, krūptelėjo.

- Ne, - vos girdimai sukuždėjo jis. - Ne, manau, kad nedalyvaučiau...



- Sveikas, mažiau, - sugriaudėjo Simas Bobausis; šitas milžinas nesugebėjo šnekėti tyliai, jis visuomet rėkdavo. - Kaip gyvenimas, ir ką girdėjai apie Malaiką?

Flinksas atsisėdo ant vienos iš daugelio taburečių, išrikiuotų palei išlenktą barą, užsisakė alaus su prieskoniais sau ir dubenį sūdytų džiovėsėlių Pipui. Skraidantis gyvačiukas gracingai nuslydo Flinksui nuo peties ir nušliaužė prie medinio dubens, pilno trapecijos formos kepinių. Šį veiksma pastebėjo pora išverstakių atgrasių tipų,

kurie kaipmat pakilo iš savo vietų ir nuskubėjo prie pačių tolimiausių kabinų.

- Aš seniai neturėjau jokių kontaktų su Malaika, Simai. Girdėjau, kad jis tvarko verslo reikalus kažkur už mūsų sistemos ribų.

Turtingasis Flinkso bičiulis komersantas suteikė jam galimybę nutraukti asmeninio vieno aktoriaus cirko pasirodymus įteikdamas vaikinui solidžią sumą už pagalbą tiriant tar-aimų planetą ir Krangą. Daug pinigų jis išleido aprūpindamas Motušę Mastifą, savo įmotę, mat nupirko jai prekių pilną parduotuvę viename iš geriausių Dralaro turgaus rajonų. Bambėdama dėl savo kaprizo senutė dar mažą Flinkką ištraukė iš vergų gretų ir užaugino jį. Ji buvo vienintelė jo žinoma šeima. Ji ir dabar vis dar niurzgėdavo, bet meiliai.

- Faktiškai, - tęsė jis siurbčiodamas pipirais paskanintą gėralą, - Malaika norėjo, kad aš vykčiau su juo. Bet nors aš ir gerbiu tą seną hedonistą, jis galų gale vis vien sumanytų įbrukti mane į iškrakmolytą kostiumą, plaukus man sušukuoti atgal ir išmokyti taisyklingos tarties. - Flinksas nusipurtė. - Aš to neištverčiau. Jau geriau vėl pradėsiu žongliruoti ir žaisti spėlionių žaidimus su žiūrovais. O kaip tu, netašytų stuobrių tėve? Girdėjau, kad municipalinė kariauna vėl neduoda tau ramybės.

Baro šeimininkas atsirėmė visu dviejų su puse metro ūgiu ir dviejų šimtų kilogramų svoriu į amortizuojantį medžio bei plastiko stalėį, kuris protestuodamas sugirgždėjo:

- Turgaus įgaliotinis tikriausiai palaikė asmeni-  
niu įžeidimu tą incidentą, kai aš išmečiau pirmąją  
valdininkų savanorių grupę, jo atsiųstą uždaryti  
manosios įstaigos. Gal man nederėjo laužyti jų  
furgono. Dabar jie stengiasi veikti gudriau. Šią  
savaitę bare apsilankė toks vienas, tvirtinęs, jog  
savo akimis matęs, kaip aš pardavinėjau tam tik-  
rus haliucinogeninius gėrimus asmenims, nesu-  
laukusiems pilnametystės.

- Tu tikrai nusipelnei būti išgrūstas dėl savųjų  
kraštutinumų, - neva labai rimtai pastebėjo Flink-  
sas. Jis irgi buvo laikomas dar per jaunu daugeliui  
dalykų, kurių gaudavo iš Simo.

- Šiaip ar taip, - tęsė milžinas, - tas velnio vai-  
kas išlekia iš galinės kabinos, mojuoja savo muni-  
cipaline taikdario kortele ir mėgina man pasakyti,  
kad esu areštuotas. Jis, girdi, ketinąs išsivesti  
mane, ir man būsią geriausia ramiai eiti su juo. -  
Simas Bobausis susisielojęs lingavo masyvią savo  
galvą, kol Flinksas nurijo keletą didelių gurkšnių.

- Ir ką gi tu padarei? - Flinksas nulaižė skystį  
nuo burnos kampučių.

- Aš tikrai nebenorėjau jokių nemalonumų ir juo labiau nenorėjau dar vieno apkaltinimo užpuolimu. Aš pamaniau, kad speciali ramaus būdo demonstracija neabejotinai privers tą poną apsigalvoti. Demonstracija jį įtikino, ir jis ramiai išėjo.

- Simas parodė į ištuštėjusį Flinkso bokalą: - Dar įpilti?

- Žinoma, taigi ką tu padarei? - pakartojo jis.

- Suvalgiau taikdario kortelę. Štai tavo alus, - jis pastatė antrąjį bokalą greta pirmojo.

Flinksas suprato Simo Bobausio pasitenkinimą. Šiam reikėjo išsaugoti savo reputaciją. Jo įstaiga buvo viena iš nedaugelio Dralaro vietų, kur žmogus gali užėti būdamas tikras, kad jo neužpuls arba neapšvarins nuožmūs plėšikai. Ir visa tai dėl to, kad Simas Bobausis abejingai sudorodavo visus ramybės drumstėjus.

- Grįšiu po minutėlės, - pasakė savo bičiuliui Flinksas. Jis nušoko nuo taburetės ir patraukė link patalpos, kurios paskirtis ir išplanavimas per pastaruosius šimtmečius nedaug tepasikeitė. Vos tik vaikinukas ten įėjo, jį užgriuvo aromatų ir pojūčių gausa: surūgusio alaus, stipriųjų gėrimų, nerimo, įtampos, sudvisusio vandens, drėgmės, laukimo baimės. Minčių ir ore sklindančių kvapų kombinacija vos jo neuždusino....

# ***Pastabos***

1. Terra Magnificat (lot.) - Nuostabioji Žemė.
2. Lynx (angl.) - lūšis.